

Ф И Л О Б Л О К

Фило блок

блокадни часопис

2. број

децембар 2024.

„Дошли су млади са северних гора
С мирисом снега и јелова иња
И вером туге и облачних зора.”

Северни богови, Милутин бојић

Реч уредништва

Након успешног првог броја, пред вама, драги читаоци, налази се и други број. У овом броју, осим радова студената Филолошког факултета, моћи ћете да прочитате и погледате радове студената са других факултета и универзитета. Останите у блокадном расположењу и за време празника – реч никада не спава!

Поезија

Мојој Ањи

МОНА

Одузели ми те неки лоши људи,

Мораће да им се суди.

Не знају ни ко си била,

Ни какве си снове снила.

Оставила си ме саму и без лека,

Сећаћу те се само издалека.

А могле смо до краја света,

До нових звезда и планета.

Отишла си тамо сама,

Док се моје срце слама.

У стиховима остаје нада,

Да ћу те видети опет, некада.

Кажу људи: „Пусту је... Она сада сања”.

А ја маштам да им кажем:

„Гледај! Ево је Ања...”

Када престаје крај а почиње живот?

Сара Турнанић, студенткиња Стоматолошког факултета у Београду.

Ходам просто
причам још простије
а понашам се једноставно
и јединствено

Стани свете, дај успори
као човек проговори
кажи ти нама шта ће нам свет вечан
ако је овај човек толико обичан и
несрећан

Крадем дану сунца сјај
крадем свачији срећан крај
крадем години мај
украдем зрно боје
да обојим црни дан и очај

Докле траје фарбање сивица
докле траје стварање нестварних
идила
кад ће престати крај а почети живот?

У свитање

Марија Јовановић

Смог се спустио над
градом.
Ево га. Поново мирише
безнађе.
Гледам дете у колевци.
И пазим да га не пробудим.
Јер ако се пробуди,
тражиће,
А ја немам, немам шта да
му дам.
Ево га. Спава сном
праведника,
А јарам за вратом окачио
му грешник.
А ја се борим да га не
пробудим.
Јер ако се пробуди,
љутиће се.
А ја ни не знам како да га
смирим.
Ево га, мрда се.
Сан му се ломи,
а ја га нушкам.
Не сме,
не сме да се пробуди.
Јер ако се пробуди,

збунитиће се.
А ја не знам како после да
га уверим.
И сам се правим да нисам
збуњен.
Ево га, мршти се,
Не дете, већ смог, који
полако гута град.
Ево га и дете.
Буди се, буди!
Тражи ме очима,
пружа руке.
А ја, ја не могу ни да га
видим,
Бесан од стида,
Срамно окрећем главу.
И пуштам их.
Један ће другог да прогута.
Дете смог ил'
можда, обратно.
А то, то више није ни важно.
Отишао сам да спавам.

Дошло је крајње време

Миа Накић Давно је пала та најцрња ноћ:
она где не видиш прст пред својим оком,
где један диригент има сву моћ,
док гладни вуци управљају стоком

Тама је сакрила наша ведрa лица:
осмеси већ дуго не сјаје у мраку,
и дечја граја побегла са улица—
радост се утопила у сунчевом зраку

У нама је пустош, иње и прашина,
друмовима ходе љуштуре свих људи
у којима сада само је празнина—
а бејаху срећни, весели и будни

Ал' пробиће се светло, то му је и манир—
обасјаће опет ове мрачне дане;
вечну рапсодију свираће наш клавир
кад диригенту из руке палица испадне

И неће више моћи да шишају овце
они који немају ни дана заната;
у погрешне руке ставили смо конце
ал' не дамо им даље, ето, из ината

Пустиња

Дијана Милосављевић

Замреше светиљке кроз покисле улице,

Засијаше се капље на црним гранама.

Кроз палу маглу проби се нечујно киша.

Ходаш, идеш сам

И надаш се случајном сусрету.

На свет се спустио мрак.

Корачаш, брзаш

Као да ти се указа у безбојној магли

Топла светлост.

Трчиш, хиташ,

Желео би да к њој полетиш.

Ка вољеној тој белини,

Ка рукама склопљеним

у молитви, са обећањем јуриш

у тај небески крај, у једини своје душе завичај!

Род о љубави

Милица Ристовић

Ој, Србијо,
Пречесто сањам да нисам
рођена,
да нисам рођена овде,
да нисам рођена тада...

Занемела сам
има већ година,
а у мени цвиле душе
милиона
неке далеке историје
што више личи на предање
и мит...
и нико више у њу и не
верује...
све ређе се и помиње...

Бринем се.
Питам.
Шта ће за петсто година,
ако нас и буде,
бити трагови векова
тавних?
Па се постидим.

Када видим да смо целу
земљу
згрчили у један град
а град у нешто што само
личи на људе,
троглаве бесне аждаје...
Не видим излаз, не видим
помоћ.

Ми кличемо „Боже, правде”
окорело неправедни.
Бога се одавно не плашимо,
ако смо га се икада и плашили.
Ми славе славимо и свеће палимо
кад се улице зацрвене.
И док је читаво српство стало у једно слово Б...
Ја раб божији Србин изјављујем:
То није одбрана земље!
Јер данас нас нико не напада,
а пропадамо највише.

Завет Срби не испунише.

Ој, Србијо,
Ја не знам више ниједно твоје лице
Ја не знам ко сам...
Нити је шта остало од тебе
Нити је шта остало од мене...
Само блеђани призрак будућности неме....

Агонија

М.Ч. Утопило се Сунце
Под мојим влажним јагодицама
Месец је стајао са стране сијајући
Реч не проговара
Мудро од њега
Мисли спасиће се, ако не зуцне
Чупам шиљате краке пинцетом
Спуштајући их по хартији умазаној кафом
Скидам прсте
Плута по води, измучено, љигаво
Опрости, погрешила сам
Али неко мора да испашта.

Колико је сати?

Сарус 11:52,

Ћутање вредно хиљаду речи.

Једни уз друге стојимо храбро,

Али нема ко изгубљене душе да лечи.

Слажу се цигле, климаве као обећања,

Падају у трен ока, неизбежно.

Сада група наших драгих људи, немирно сања,

Али не спавају безнадежно.

Јер смо ми сви стали ногу уз ногу.

Сами направисмо сопствену слогу,

Ћутање за оне који сада да причају не могу,

11:52.

Бледа долина

Богдан Богдановић – ФПН

Тишина се разлила као челик у врелини,
Дивља зима прогутала је заспали свет,
Земља је изгубила свој облик у белини
Снега што, као сузе, пада у вечности опет.

Цвеће, некада мирисно, сада је мртво, суво,
Прекривен воденим прахом последни је траг.
У долини спокојних тела, испод тешке земље,
Снивају и сећања моја, положена у саркофаг.

Никога овде нема да руку ми пружи,
Да покаже ми пут до свих изгубљених снова.
Ветар доноси пепео и меша га са снегом,
Прекрива врхове усамљених гробова.

Смртност је наша прекинула златну струну,
И све што сам знао, украла је зима пуста,
Једино су ми остле бледе слике што у уму труну
И топе се као сузе које падају ми на плава уста.

Патим над сећањима љубављу испуњених дана,
Придружићу им се када прогута ме бледи прах,
А онда, кад' отвори се земља и пружиш ми руку,
Као ударци два длана,
Одјекиваће гробљем и мој послени дах.

Блокада

Дуња Шилџић

Пинк наочаре магле ми очи,
Уопште не видим јасно злочин.
Чему протест кад ниједан неће бити добар
Као што је некада био пети октобар?

Блокираних неколико (50) факултета,
Искрено и није нека штета,
Полако крећу у блокаде и средње школе.
Ма то су све издајници што своју државу не воле!
Само чекају неку добру прилику
Да мрзе све што је српско за Маринику
И глупих Ђиласових хиљаду динара!
Али нека буде јасно, нема тих пара
Због којих ћу стати против корупције и криминала!
И не могу више да газе поштени деликвенти
На улици, јер одмах се жале глупи студенти...

Док седим код куће и гледам ТВ, осећам бес.
Који ће ђаво на улици? „Захтеви су испуњени” каже РТС.
Беспослени блокирају наставу, има и ко хоће да учи, није фер.
„Само желе дестабилизацију земље и хлеба без мотике”,
каже Информер.
И свим тим инфромацијама глава ми је заокупљена,
Ако тим нерадом зарађујете дипломе, добро па је моја
купљена!
Стварно немам више живаца!
Надају се да ће наћи кривца.
Стварно желим да се и ја надам ,али чему?
ЕРОР 404, сервер није пронађен, грешка је у систему.

Борови су били рањени

Анђела Живоновић
Вриском бела дана буђени,
због слане смоле осуђени,
плесом иглица на кострешених
наслеђују вољу обешених

Моћ им није снага,
познато им блато
Јутарњег 'ветарца
и ципеле ловца

Борови су били рањени
ловачки брзо утишани
али, незадрживо су расли
Са зимом стопивши се,
главу своју спасли

Бели град ишаран костима
Да ли сам сигуран од улица

Замени ноћ за дан,
ветар је опет разигран
Крв на тротоарима
оданост је поскупела,
а ја сам од свих путева
ишао...

И реци,
кад ме гледаш у очи
да желиш
да ми наудиш
Шипком ме сада гурни до
краја
осећам твоји гнев
У плавој боји топлоте не
постоји
ја те не познајем

Немој да ме дираш
Немој да ме дираш

Немој да ме дираш
Немој да ме дираш
Немој да ме дираш
Немој да ме дираш
Немој да ме дираш
Немој да ме дираш
Немој да ме дираш
Немој да ме дираш
Немој да ме дираш
Немој да ме дираш

Попиј моје сузе
киселе и густе
и испљуни их на мене
Пипни ме још једном
камен ломи стеном
као река сада течем
Кад ће неко проћи улицом
са рузмарином Време је,
време је

Слобода

Александра Роквић

Сачекаћу још који минут до 12
Лек смо за бољку лошег живота
Оре се гласи некада благи
Боре се вера, ум и доброта
Освићу нека топлија јутра
Данас смо једно на овој ваги
Ад акта таме и светлије сутра

Опростите, заборавих слогане.

Мораћу на пречац да зажарим грло.

Нисам дете државе, ја сам дете Земље;

Производ поштења, љубави и слоге!

И стихови што следе, нису речи моје;

Нећеш чути мене, ти ћеш чути многе!

Наше васпитање има исту мајку:

Емпатија и чојство и загрљај за брата.

Ми смо деца отаџбине, вере и срца,

Ми смо део руде, нисмо део блата!

Тиме нас сматраш, то ти могу дати,

Ти ругобна, капиталистичка сило!

Али студент је истрајан и храбар

и за драго вратиће ти мило!

Наш је народ у измету до гуше:

Измет обмане, простаклука, лажи...
Ми дижемо оружје на бедеме одбране,
Душа кипти и бесни, морал то тражи!
Оружје је наше само једна песма!
Над нама се вијори, трепти, тутњи...
Бог правде спасиће нас опет,
Запевај химну и одагнај се слутњи!
Хлеба и игара! Хлеба и игара!
Востани Србије, јер сада је трен!
Револуцију не купује окрвављена пара
— Мајка ти је отаџбина, а ти си син њен!
Мораћу језик да испрљам влашћу,
Разумећеш бунт који моје срце води.
Ја их презирем, презирем са страшћу!
Зар да живим, а да сањам о слободи?!
Мој живот стаје у једну вертикалу:
Студент у Београду, код куће Шумадинац,

Бака и дека ме дигоше на Косову;

Али ја сам тек један појединац...

Више нас; то је Бирнамска шума!

Он то види, он стрепи, он се плаши.

Ако је потребно мрети за своје идеале,

Нек потегне оружје, мене то не страши.

Хлеба и игара! Хлеба и игара!

— Мантра над Србијом стоји као флор.

Али смрт је последња дирка на свирали

Коју свира тај јадни, полтронски двор.

Лако је газити по обичном човеку,

Од кога немаш корист, који не да образ.

И лако је само окренути главу,

Али зашто би ико прихватио пораз?!

Давид Костић

Дефетизам влада! И он мора пасти!

Востани Србије! Хукти глас твог деда!

Запитај се где ће твоје дете расти:

Бори се зарад свога чеда!

Пољопривредна

Реља Јарковачки

Зраци сунца, гипко горе
За прохујало Српско море.

Будак бије, мотика туче
не било кише ни данас ни јуче

Сутра пред сетву, опет ћу да чекам
Одлуку Владе, кад да процветам.

Сваке године, у ово доба,
Пред својом земљом глумим сноба.

„Биће боље" често читам,
Од чега да живим Ја вас питам?

Кроз све то, и даље стојим,
И своју земљу с љубављу кројим.

Нек дођу нек газе нек причају бајке,
њиве нас чувају, у Срба мајке

Земља је корен, посао и борба,
воља је наша двоглавог орла

Зраци сунца, опет горе,
За будуће Српско море!

Кажем никад више
затварам врата за тобом
спуштам ролетне
Кажем никад више
руке су ти на мени
око врата
гушиш ми мисли
Кажем, никад више
Губим.
Газим своје речи
допуштам да ме обмоташ
тим свиленим лажима
док се у заносу упијамо;
Ћутимо
тела говоре
Кажем никад више
јежим се, мишићи се грче
тело ми гори
а хладна сам
Кажем никад више
пуштам да ме осетиш
сваки ожиљак, сваку
несавршеност
узрокујеш сваки покрет:
чујеш сваки уздах

Лажем, никад више
питај се
како смо опет голи
једно крај другог
ако сам рекла
Никад више.

Упутство за руковање

Игор Марковић

Прво се неми дуговетно и
акламативно

Уза зид

као кад се дочекује бајонет у
крста

Зенице огрну длановима

И разбраја у грлу до стотину

Као да се жали похарана
Богомоља

И сви се распу дијаметрално
супротно

попут кликера из вреће од
кварца

Од пода до изораног свода

Ни ближе од млечног
раскршћа

Ни даље од темеља лишаја

Па неки одскачу

Неки испаре

Неки пак у јаму пропадну

Тек онда се одбројава
аритмично

Док бројање не утихне

И срце прескочи двапут

у последњим гутљајима
ваздуха

Јер кад никог од сродника
нема

Отпочиње запљувавање

Или је то тек почетак
руковања

Yavaş yavaş

Сара Спачућ
Güneş doğuyor,
Yeni bir gün başlıyor
Bekle diyorum
Ama zaman hızla geçiyor,
Yavaş yavaş

Gözlerimi kapatıyorum
Eski anılar tekrar canlanıyor
Hayatın bir kısmı bitiyor.
Yeni bir bölüm başlıyor,
Yavaş yavaş

Gece oluyor
Bir gün daha bitiyor,
Bekle diye fısıldıyorum
Ama zaman hiç durmuyor
Yavaş yavaş

Илустрације и фотографије

Илија

Дигитална фотографија

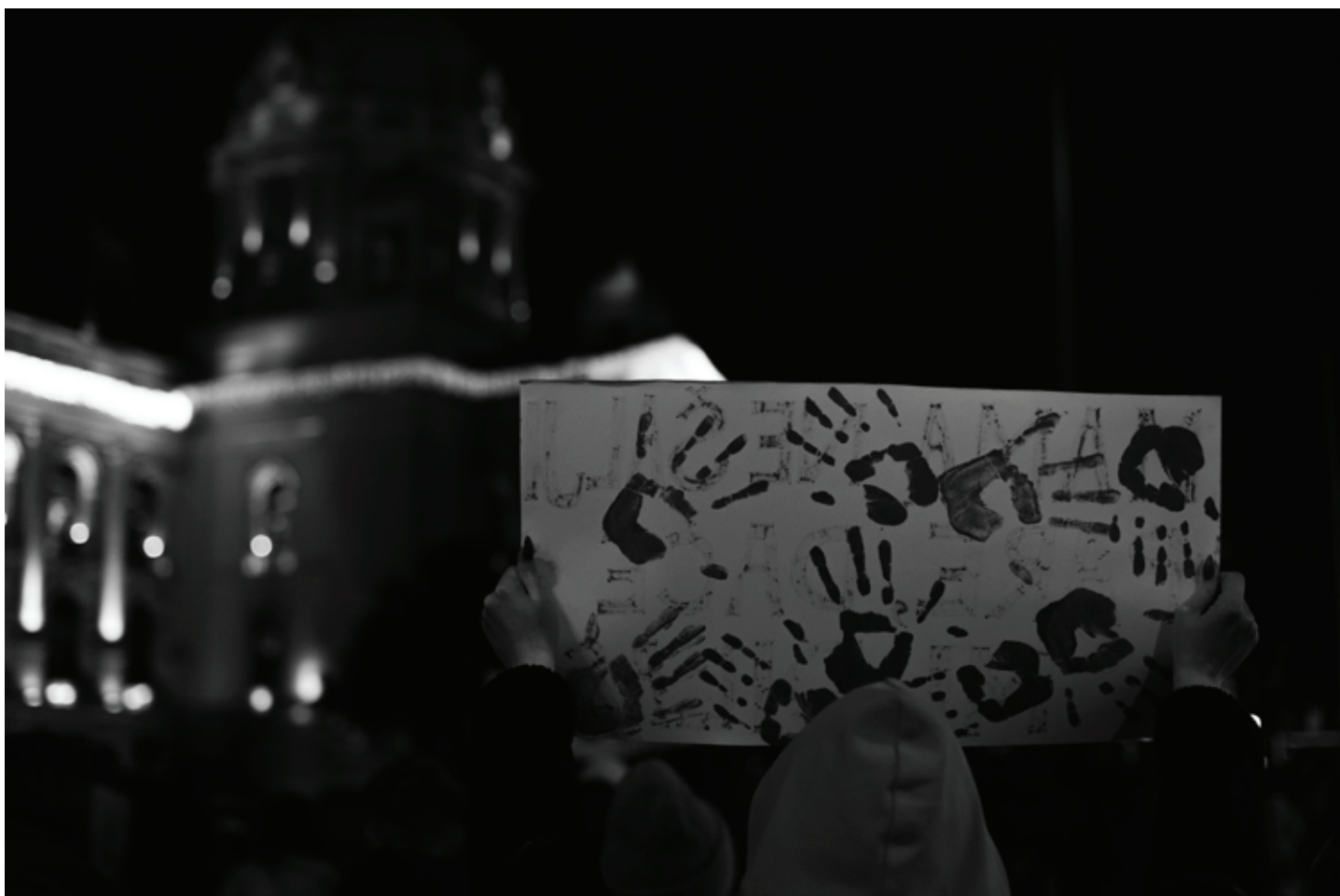
2024

Илија

Дигитална фотографија

2024

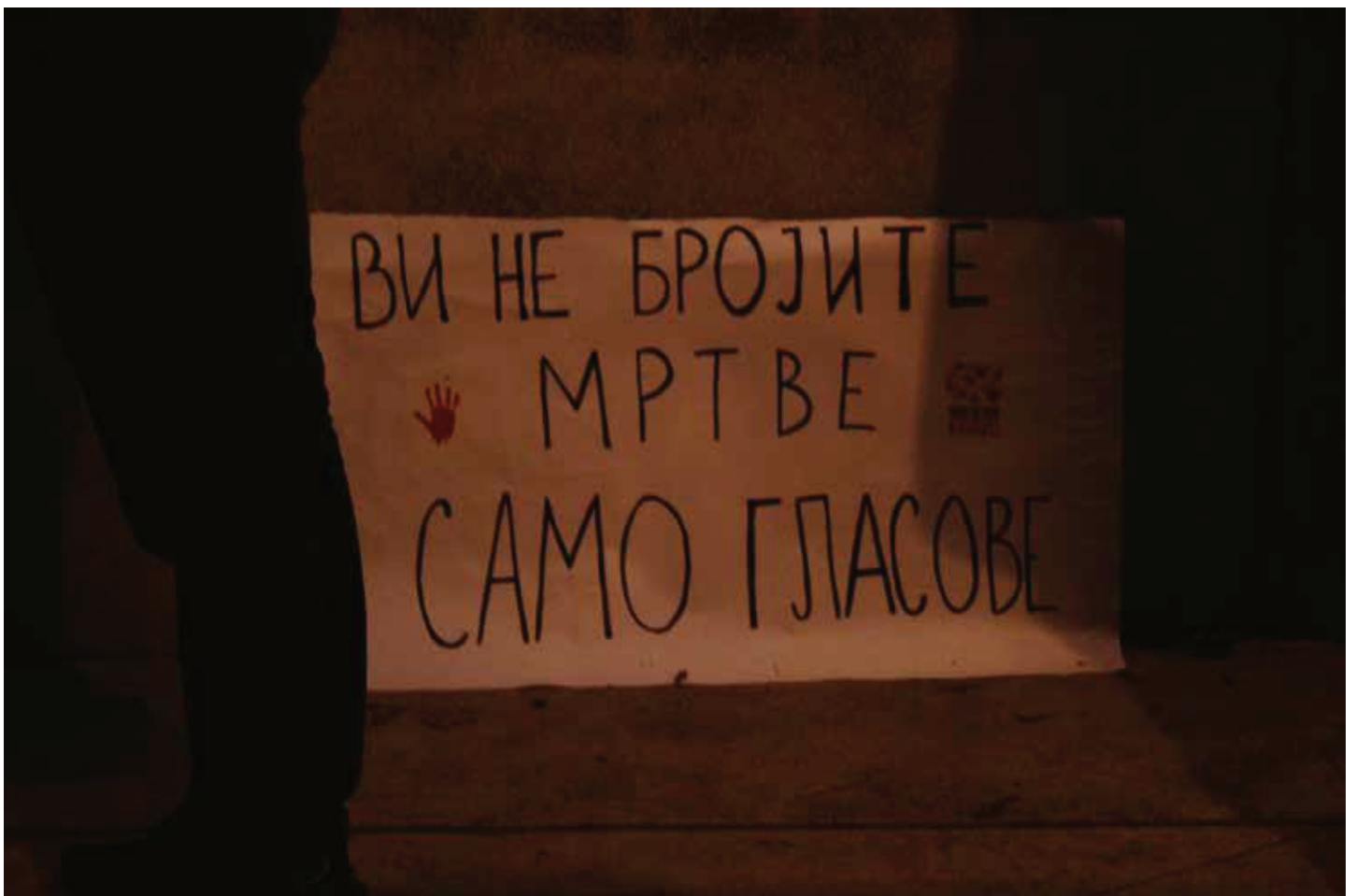

Ивана Ивановић

Дигитална фотографија

2024

Ивана Станојевић

Дигитална фотографија

2024

Милица Пејић

Дигитална фотографија

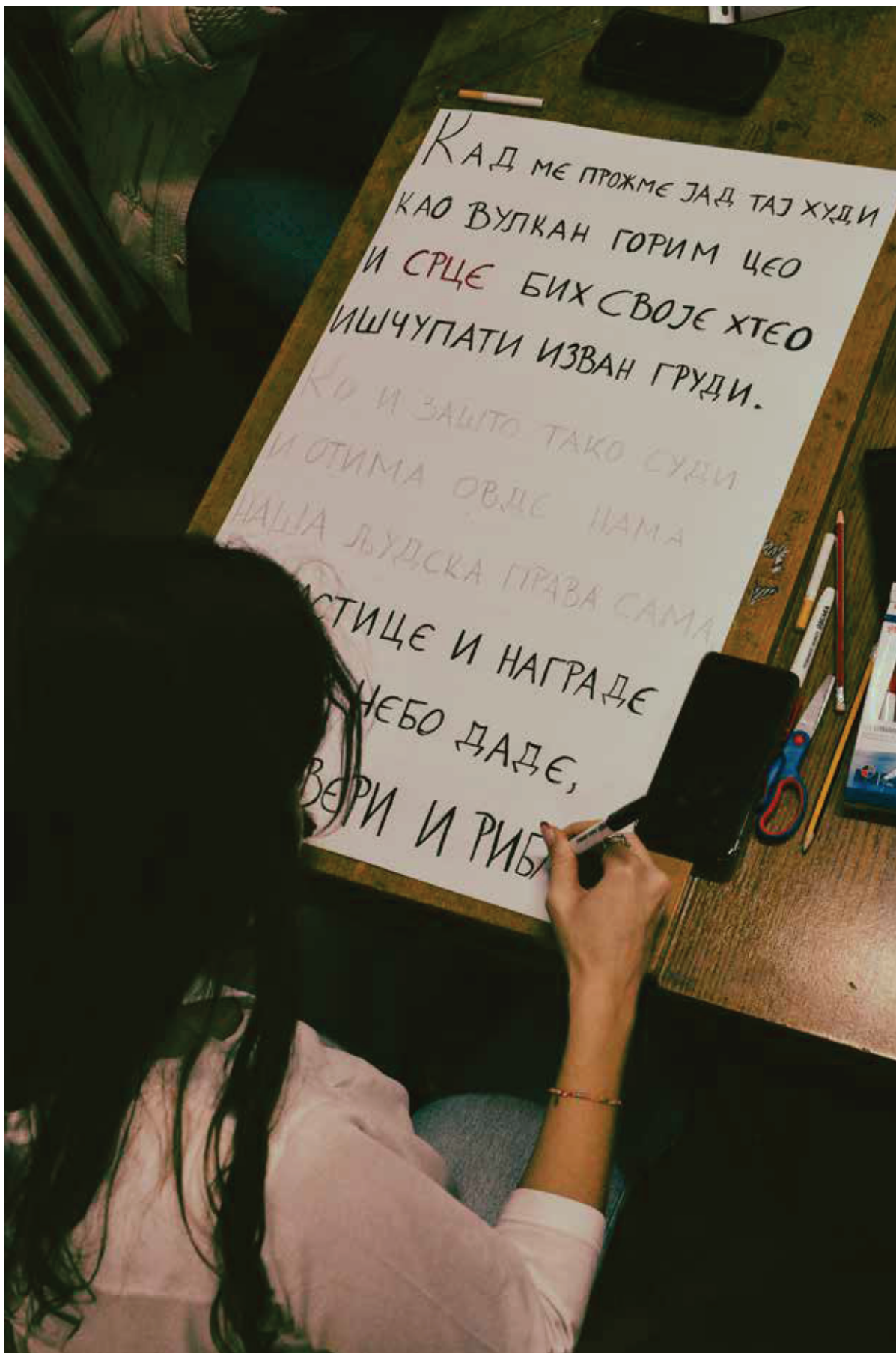
2024

Мина Вукашиновић

Аналогна фотографија

2024

ОЧИ ОТВОРЕНЕ

Ана М.

2024

Хрис Ставрулакис-Марковић

2024

Марко Богдановић

2024

Анђела Ковач

2024

Eceju

О вратима

1.

Отворите двокрилна врата! Најшира могућа! Пустите масу да се кроз њих гура, да једни преко других газе! Још боље, скините врата, не требају нам, шта ће нам врата, само пустите људе да добију оно за шта сте их убедили да им треба, оно у шта су сами себе убедили да им је неопходно, не, нама не требају врата, не требају нам препреке, нама не треба да преиспитујемо себе, да померамо своје границе, ко то још ради, па ово је двадесет први век побогу, све је ту, надхват руке, нема планине, нема стрмине, само ливада!

Скините врата!

Навали народе!

Само пружи руку, узми оно за чим си убеђен да треба да чезнеш, па макар ти одмах после рука отпала, и образ нестао!

Јер шта је једна рука, и шта је један образ, према твојим жељама и нагонима?

2.

Не слушамо Христа.

Уска врата су ту и даље, али кога она данас занимају?

Ко за њих зна?

Не, нисам превише песимистичан, наравно да су врата ту, и наравно да људи знају за њих, али се чини да су ти људи у мањини.

Не могу та врата да дођу до изражаја од ових широких, иза широких врата све сјаји, заслепљује, а бездан се иза злата од слепила не види. Уска врата су тако досадна, не можеш иза њих ни провирити, а зашто би човек ишао за нечим за шта не зна шта ће му донети?

Може ли се човек, с друге стране, кривити што се оваквом времену прилагођава?

Човек се мора кривити, јер ако тим путем наставимо, срушићемо она широка врата колико ће нас кроз њих похрлити, и након тога нам бездан не гине.

Христ је умро на крсту, и покушао да сав наш грех на себе прими.

Ми тог истог Христа данас чекамо.

Чекамо Други долазак.

Ни на тренутак се не питамо има ли Христ ваљаног разлога да баш и не јури поново овамо.

А ко га за то може кривити?

Погледајте само шта смо му урадили последњи пут кад је био међу нама.

3.

Маса стоји пред двокрилним вратима.

Најширим могућим.

Изненада, из масе иступа човек, и одлази пред уска врата.

Маса то примећује.

Уз невероватну муку, човек пролази кроз уска врата.

Кад поново кроз њих изађе, он виче, зове људе да пођу за њим, убеђује их да је дивно тамо, да је вредно муке.

И попут Платонових људи из Пећине, маса га убија.

Колико је људи из те масе хтело да пође за њим, али из страха није?

Колико год да их је, после тог чина нико се и не усуђује, јер су последице очигледне.

Маса се и даље гура.

Пред уским вратима остаје мртав човек, отворених очију, погледа заувек залеђеног, с чудним полуосмехом на заувек занемелим уснама.

Василије Пантелић

Професор

„И књига је љубав”, пише, а мастило му капне на папир. Враћа га у пенкало. „И зато је се не плаши.” Шкрипа гумених ђонова. Некоме испред врата кључеви падају на под; он псује. „И књига је опасна”, откључава се, црни прозор, „зато је истински упамти.” „И књига је”, врата се отварају, и писмо одлази.

Искра Дејановић

Италијански неореализам (с моје тачке гледишта)

Википедија

**„Одлазак у биоскоп је као повратак у материцу;
седите мирно и медитативно у тами,
чекајући да се живот појави на екрану”**

Овако је кинематографију описао Федерико Фелини.

Филм је магично уметничко средство које нас често одводи у друге светове и чини нас срећнијима, додајући боје сивилу

свакодневног живота.

Али забава није једина сврха кинематографије.

Филм може бити представник

ангажоване уметности, те тако дати глас онима који су друштвено невидљиви. Филм даје слику социјалне стварности.

Може да вас забави, расплаче, али и да буде симбол неког политичког таласа или револуције...

Док је Немачка након Другог светског рата производила комедије у покушајима да подигне дух нације, Италија је понудила један од најреволуционарних покрета у историји филма, неореализам. Италијански неореализам је филмски покрет који је настао током четрдесетих година XX века у Италији. Карактеришу га аутентичне приче, које су често смештене у рурална подручја или сиромашне урбане средине. Филмови су снимани на стварним локацијама, ван студија и глумци често нису били професионални уметници. Италијански

неореализам био је дубоко ангажован, истражујући политичке и економске проблеме италијанског друштва послератног периода. У периоду неореализма, кинематографија је усмерила фокус на народ након што је деценијама била у служби пропаганде. Пропагандни филмови у то време називали су се „бели телефони”, јер су промовисали просперитет земље, игноришући очигледне проблеме, а назив је настао услед тога што су у то време бели телефони били симбол богатства, док су црни били јефтинији, и самим тим популарнији међу радничком класом. Дакле, за разлику од

белих телефона, филмови неореализма били су емотивни, интензивни, усмерени на обичне људе и посвећени друштвеним променама. Проблематични морални принципи земље, као и велике економске тешкоће, постали су централна тема. Овај покрет, први пут у историји италијанског филма, радио је на одражавању праве разноликости земље. У филмовима ове струје не само да је пропагирана борба против фашизма него је из њих говорила нова социјална стварност, како би поново изградили осећај националног идентитета.

„Италија је, за време фашизма, била затворена земља, нација заробљена у лажима. Сада смо слободно гледали око себе и стварност се појавила у толико изванредном облику да нисмо могли да одолимо, а да је не забележимо са изненађеним очима девице”

рекао је Федерико Фелини, један од представника италијанског неореализма. Сигурно сте гледали неки филм овог покрета, а да можда нисте ни знали да њему припада! Уколико желите да сазнате нешто више о неореализму, почните од остварења које је објединило све карактеристике овог правца у кинематографији – Крадљивци бицикала Виторија Де Сике. Иако се испрва чини да је у филму реч о веома једноставној причи, у питању је обимна социолошка студија, која поставља питања о важности моралног достојанства и значају појединца у друштву. Ово је омиљени филм многих савремених редитеља и сматра се најкомплетнијим делом италијанског неореализма. Освојио је почасног Оскара, иако је био забрањен у Америци због приказивања јавне куће.

Википедија

Поред Виторија де Сике, остали представници италијанског неореализма су Роберто Роселини, један од пионира овог уметничког стила, затим Федерико Фелини, Пјер Паоло Пазолини, Ђусепе Де Сантис, Микеланђело Антониони, као и Лукино Висконти, један од најгласнијих критичара „белих телефонских” филмова фашистичке Италије.

Неореализам „најчистијег кова” представљају први послератни филмови Роберта Роселинија (1906-1977): Рим, отворени град (1945) и Паиза (1946). Врхунац италијанског послератног филма, по некима, ипак представља филм Земља дрхти (1948), Лукина Висконтија. Не смемо заборавити ни невероватни филм Ђусепа Де Сантиса из 1950. године Горки пиринач. Виторио Де Сика несумњиво улази у историју филма као најрепрезентативнији редитељ неореализма, који је својом поетиком битно обликовао идентитет италијанског филма. Де Сикине филмове (у којима му је сарадник био Чезаре Каватини), које бих препоручила свакоме ко се интересује за италијански неореализам су такође и Чистачи ципела (1946), Чудо у Милану (1951) и Умберто Д. (1952). Умберто Д. својим нагласком на психолошкој анализи главног лика, као и мотивом смрти, означава и прелаз ка тзв. неореализму душе. Тако долазимо до последњег редитеља у овом мом низу, али не и последњег по важности, Федерика Фелинија. Његовом појавом манифестовао се нови правац у

италијанском филму који је преузео елементе неореализма, али их је подвргао личном преображају. У Фелинијевом делу, генерално, спајају се елементи ирационалног и религиозне мистике са реалистичким гледањем на садашњицу, чије се појаве посматрају већином из једног индивидуално-психолошког угла. Његово ремек-дело је невероватни филм Амаркорд из 1974. године. Гајим дубоко дивљење према овом редитељу и у жељи да се о његовом раду и генијалности више зна међу студентима и младим људима, као и генерално о италијанском неореализму, дошла сам на идеју да покренем пројекат биоскопа Катедре за италијанистику на факултету, који сам назвала „*Cinemaltalia*”. Сваке недеље на Филолошком факултету, на Катедри за италијанистику, у сали 328, могла се погледати једна филмска пројекција из богате италијанске кинематографије, на чијим сам преводима на српски језик самостално радила. Филмске пројекције биле су намењене свим студентима Универзитета у Београду.

Италијански неореализам (с моје тачке гледишта)

Након филмских пројекција повремено смо водили и мање дискусије. Биоскоп је отворен филмом **Роберта Бенињија Живот је леп**, док је последњи приказани филм, на крају семестра, био **Пиранделизам Роберта Андоа**. Трудила сам се да приликом бирања филмског репертоара представим публици што различитије филмске жанрове, али је посебно место добио италијански неореализам. Студенти су били у прилици да виде филмове Федерика Фелинија из овог таласа као што су **8½**, затим филм **Земља дрхти Лукина Висконтија**, **Blow up** **Микеланђела Антонионија** и **Крадљивци бицикала Виторија Де Сике**, али и филмове из новијег доба попут **Мафија убија само лети**, **Савршени странци**, **Добродошли на југ**, итд

„Blow up”

„Савршени странци”

„Мафија убија само лети”

Фелинијев филм **8½** оставио је посебан утисак на студенте. Марчело Мастојани игра протагонисту Гвида Анселмија, редитеља чији се нови пројекат урушава око њега, заједно са његовим животом, док се бори против

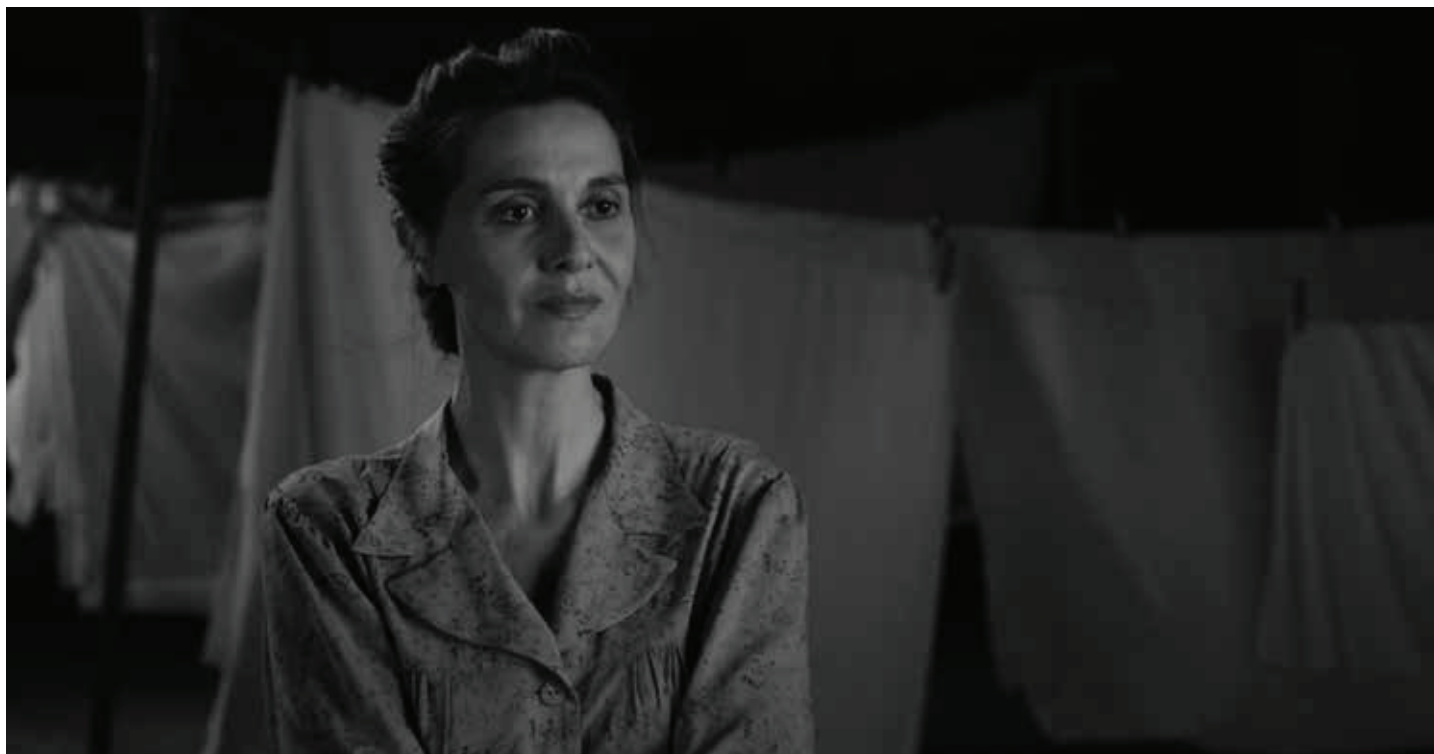
креативне блокаде и беспомоћно жонглира женама у свом животу. Радни наслов за овај филм био је *The Beautiful Confusion*, а Фелинијево ремек-дело је управо то: светлуцави сан, циркус и магични чин.

The Criterion Collection

Италијански неореализам (с моје тачке гледишта)

„**Cinemaltalia**” наставља свој рад и **током блокаде Филолошког факултета** у сарадњи са радном групом за активности. Прва пројекција током блокаде био је филм редитељке Паоле Коретелези из 2023. године „**Увек постоји сутра**” (*C'è ancora domani*), а све наредне пројекције студенти могу погледати сваког четвртка у сали 34, у 20 ч.

C'è ancora domani

Википедија

Јако сам поносна на овај биоскопски пројекат, на искуство у превођењу филмова које сам стекла, али понајвише сам поносна на његово функционисање и током блокаде факултета. Ово што сви ми студенти тренутно радимо заједно, је заиста непроцењиво. Ово је борба за боље друштво, правду и слободу; борба за победу образовања. Зато ми је част и неизмерно драго да будем део овог пута на који смо сви заједно кренули, да бисмо донели нешто боље читавом друштву!

Аутор: **Теодора Јовановић**